

Brüsszel, 2018. május 8.
(OR. en)

Intézményközi referenciaszám:
2016/0230 (COD)

8216/18
ADD 1 REV 2

CODEC 607
CLIMA 66
ENV 244
AGRI 185
FORETS 14
ONU 30

FELJEGYZÉS AZ „I/A” NAPIRENDI PONTHOZ

Küldi:	a Tanács Főtitkársága
Címzett:	az Állandó Képviselők Bizottsága/a Tanács
Tárgy:	Tervezet – Az Európai Parlament és a Tanács rendelete a földhasználat-hoz, a földhasználat-változtatáshoz és az erdőgazdálkodáshoz kapcsolódó üvegházhatásúgáz-kibocsátásnak és -elnyelésnek a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keretbe történő beillesztéséről, valamint az 525/2013/EU rendelet és az 529/2013/EU határozat módosításáról (első olvasat) – A jogalkotási aktus elfogadása – Nyilatkozatok

Lettország és Litvánia nyilatkozata

Lettország és Litvánia nagyra értékeli az észtt elnökség arra irányuló törekvését, hogy a földhasználati ágazatot (földhasználat, földhasználat-megváltoztatás és erdőgazdálkodás, LULUCF) integrálja a 2020 utáni időszakra vonatkozó éghajlat-politikai keretbe.

A végleges kompromisszumos szöveg tanulmányozása során azonban mindkét ország aggodalommal vett tudomást a vizes élőhelyekre vonatkozó, 2026-tól kezdődő elszámolási kötelezettségről.

Természetesen fontos leszögezni, hogy a vizes élőhelyek hatékony ökoszisztémákként fontos szerepet töltenek be a szén-dioxid-tárolásban.

Ugyanakkor a földrajzi feltételek miatt az uniós átlaghoz viszonyítva jelentősen magasabb arányban találhatók vizes élőhelyek Észak-Európában és egyes nyugat-európai országokban.

Ez pedig értelemszerűen kiemelten fontossá teszi e földterületeket az éghajlatváltozási célszámok meghatározása – illetve a negatív egyenleg tilalmának tiszteletben tartása – tekintetében, csakúgy mint a hatékony és fenntartható erőforrás-gazdálkodás vonatkozásában.

Az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezménye értelmében az országoknak „az üvegházhatást okozó gázok nemzeti jegyzékeire vonatkozó 2006. évi IPCC-iránymutatásokhoz készült, a vizes élőhelyekre vonatkozó 2013. évi kiegészítést” tanácsos használniuk a gazdálkodás alatt álló vizes élőhelyeikről származó kibocsátásokról és elnyelésekről történő jelentéstétel során. Az uniós tagállamok eddig más-más mértékben hajtották végre a vizes élőhelyekre vonatkozó 2013. évi kiegészítést.

Egyre nagyobb jelentőséggel bír az, hogy országaink előrelépést érjenek el a vizes élőhelyekre vonatkozó 2013. évi kiegészítés végrehajtásában, mivel ez esetben a célszámok teljesítését összevethetően kell rögzíteni, illetve pénzügyi vonatkozásokkal kapcsolatos kérdésekről is szó van.

Ahhoz, hogy szilárd és átlátható elszámolási rendszert biztosítsunk, a kötelező elszámolás alkalmazását megelőzően valamennyi tagállamban azonos iránymutatásokat kell alkalmazni a vizes élőhelyekre vonatkozóan.

Ezen túlmenően lehetővé kell tenni a tagállamok számára, hogy komoly erőfeszítések és elegendő időráfordítás révén

pontos nemzeti adatokhoz jussanak a vizes élőhelyeken folytatott gazdálkodásról és csökkentsék a bizonytalanságokat. E tekintetében még mindig jelentős mennyiségű munkára van szükség; továbbá

egyes – mérsékelt éghajlati övezetbeli – régiók tekintetében azonosítsák a nemzeti tényezőket, különösen azért, mert a vizes élőhelyekre vonatkozó 2013. évi kiegészítésben szereplő nemzeti tényezők tekintetében nagymértékű a bizonytalanság. Megfelelő mértékű uniós tudományos és módszertani támogatást kell biztosítani a tagállamok számára.

A vázolt körülmények figyelembevételével felkérjük az Európai Bizottságot, hogy a rendelet küszöbön álló módosítása során vegye tekintetbe a vizes élőhelyeken folytatott gazdálkodás keretébe tartozó kibocsátások és elnyelések becsléséhez szükséges pontos adatok és nemzeti kibocsátási tényezők esetleges hiányát, valamint biztosítsa, hogy a tagállamok elegendő időt kapjanak ezek beszerzésére.

Lengyelország nyilatkozata

Lengyelország mély csalódottságának ad hangot *a földhasználathoz, a földhasználat-változtatáshoz és az erdőgazdálkodáshoz kapcsolódó üvegházhatásúgáz-kibocsátásnak és -elnyelésnek a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keretbe történő beillesztéséről, valamint az 525/2013/EU rendelet és az 529/2013/EU határozat módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet* elfogadott változatával kapcsolatban. A jogszabály nem tükrözi kellőképpen azt, hogy az erdei ökoszisztémák Európa legnagyobb és legfontosabb szénelnyelői. Az, hogy az erdőkre vonatkozó referenciaszint a 2000 és 2009 közötti rövid időszak alapján került meghatározásra a gazdálkodás alatt álló erdők vonatkozásában, olyan önkényes döntés, amely egyes országok számára előnnyel jár, másoknak azonban hátrányos, mivel ez az időszak az utóbbiak erdőgazdálkodása szempontjából nem kellően reprezentatív. Ezen túlmenően a tagállamokban folyó erdőgazdálkodásról torz kép alakult ki, egyrészt azért, mert az elszámolási rendszer alapjául az ismertetett módon létrehozott, erdőkre vonatkozó referenciaszint szolgál, másrészt pedig azért, mert a kompenzációs mechanizmus elosztási kulcsának alapja az erdősültségi paraméter, annak ellenére, hogy ez mindössze egy az erdészeti ágazathoz kapcsolódó számos paraméter közül. A vázolt elszámolási módszer eredményeként negatív egyenleg jöhet létre, pedig a tényleges helyzet az, hogy az erdei biomassa-források növekednek a valós nettó elnyeléseknek köszönhetően.

Amennyiben az erdei ökoszisztémák által az éghajlatváltozás tekintetében biztosított hosszú távú előnyök nem kapnak elegendő mértékű elismerést annak ellenére, hogy a kitermelt faanyag sokkal kisebb mennyiségű az éves növedéknél, akkor nagyon korlátozottak lesznek az erdőgazdálkodásba és a faalapú iparágakba történő beruházások. Ez pedig megkérdőjelezi az erdők és a faanyagok szerepének jelentőségét az EU jövőbeli zöld gazdaságában. Az EU-nak elő kellene segítenie az uniós erdei erőforrások felhasználását, nemcsak mint környezetbarát megoldást, hanem mint ahhoz hozzájáruló tényezőt, hogy az erdők jelentősebb szerepet tölthessenek be a régió biogazdaságában és fenntartható fejlesztésében. A fakitermelés korlátozása az Unióban elkerülhetetlenül ahhoz fog vezetni, hogy az Unión kívülről érkező faanyagimport megnövekszik.

Lengyelország ezen túlmenően mély aggodalmának ad hangot a jelenlegi számviteli keretnek a gazdálkodás alatt álló erdőterületekre vonatkozó rugalmassági mechanizmus tekintetében fennálló struktúrájával kapcsolatban (11. cikk), mivel ez megfosztja a tagállamokat attól a lehetőségtől, hogy – a 7. cikkben foglalt feltételekkel és a közös kötelezettségvállalási rendelet III. mellékletében meghatározott korlátozások figyelembevételével – alkalmazzák a rugalmassági mechanizmust a LULUCF-ágazat és a közös kötelezettségvállalási rendelet alá tartozó ágazatok között. A kompenzációs mechanizmus egységeinek felhasználása magával hozza a közös kötelezettségvállalási rendelet 7. cikkének alkalmazásától való tartózkodást.

Lengyelország értelmezése szerint mindez ellentmond az arra irányuló eredeti szándéknak, hogy az uniós klímapolitika végrehajtása tekintetében megerősítsék az erdészet szerepét, mivel fennáll annak az indokolt kockázata, hogy azért kerül meghatározásra, hogy mely feltételek mellett lehet használni a kompenzációs mechanizmust a gazdálkodás alatt álló erdei területek esetében, hogy kevésbé lehessen alkalmazni a LULUCF-ágazat és a közös kötelezettségvállalási rendelet hatálya alá tartozó ágazatok közötti rugalmasság egyedi korlátait, ami aztán a csökkentési célérték emelésének egyik további kiváltó oka lenne. Az említettek, valamint a negatív egyenleg tilalmának uniós szintű megvalósulására vonatkozó feltétel mély aggodalomra adnak okot, mivel e feltétel teljesítése nagymértékben meghaladja az egyes tagállamok cselekvőképességének határait, aminek Lengyelország véleménye szerint nem szabadna bekövetkeznie.

Portugália nyilatkozata

Portugália elfogadja az Európai Unió Tanácsa és az Európai Parlament között létrejött megállapodást. Mindazonáltal hangsúlyozni kívánjuk, hogy fenntartásaink maradtak az ágazatra vonatkozó megközelítéssel kapcsolatban.

Amint már a vita kezdetén is hangsúlyoztuk, a LULUCF-ágazatot olyan módon kell teljes mértékben integrálni a klímapolitikába, hogy kezelje annak problémáit és valós kibocsátáscsökkentéseket eredményező kezdeményzéseket indítson be, valamint elősegítse a szénmegkötést. A LULUCF-ágazat alapvető jelentőségű a Párizsi Megállapodásban előírt karbonsemlegességi célnak, illetve Portugália 2050-re kitűzött saját karbonsemlegességi céljának a megvalósítása szempontjából.

Azt is kiemeltük már a kezdetekkor, hogy számos lehetőség és cselekvési mód adódik arra, hogy tökéletesítsük a Kiotói Jegyzőkönyv struktúrája keretében kidolgozott rendszert, amely már bizonyította, hogy feleslegesen bonyolult, és csupán nagyon korlátozott mértékben képes teret adni a valós cselekvésnek.

A végeredmény a fokozott bizonytalanság lett, nevezetesen az erdőkre vonatkozó referenciaszintek kiszámításában. A szöveg továbbá túlmutat a száradék külön elszámolására vonatkozó nemzetközi iránymutatásokon is.

Ez a két aspektus összetettséget vezet be a rendelet tekintetében, nehezebbé téve annak értelmezését és végrehajtását.

Portugália hangsúlyozza azt is, hogy a vizes élőhelyek kötelező elszámolása jelentős erőfeszítést követel néhány olyan tagállamtól, amelyeknek vizes élőhelyei elhanyagolható emisszióforrást jelentenek.

Nézetünk szerint 2030 után – a végrehajtási tapasztalatokra és a Párizsi Megállapodást aláíró más országok által jelenleg követett megbízható megközelítésekre építve – jelentősen javítani tudjuk majd a meglévő rendszert.
